

Sygnatura akt VIII Ga 415/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska (spr.)

Sędziowie: SO Agnieszka Kądziołka

SR del. Dariusz Plewczyński

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K. (1)

przeciwko B. J. (poprzednio K.-K.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 25 maja 2016 roku, sygnatura akt X GC 960/15

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. D. P. SSO A. B. SSO A. K.

Sygn. akt VIII Ga 415/16

UZASADNIENIE

Powódka M. K. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanej B. K. (obecnie J.) kwoty 18.571,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od poszczególnych kwot i dat oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w ramach zawartych przez strony trzech umów najmu (sprzętu budowlanego w postaci kontenerów, przenośnej toalety oraz przenośnego ogrodzenia) pozwana zobowiązana była do zapłaty ustalonych miesięcznych czynszów oraz do zwrotu sprzętu w stanie niepogorszonym najpóźniej w dniu zakończenia stosunku najmu, a w przypadku, gdyby wynajmowane urządzenia zostały przez najemcę utracone lub zniszczone w stopniu uniemożliwiającym ich dalszą eksploatację - do zapłaty kwoty stanowiącej ustaloną równowartość zniszczonych urządzeń. Dochodzona pozwem kwota obejmowała nieuregulowaną należność z tytułu czynszu najmu sprzętu za ostatni miesiąc tj. sierpień 2014 r., z tytułu transportu ogrodzenia oraz równowartość niezwróconej części utraconych elementów ogrodzenia.

W dniu 26 marca 2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (X GNc 257/15).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Pozwana potwierdziła, że zawarła z powódką opisane w pozwie umowy. Uznając zgłoszone roszczenie za bezzasadne podniosła, że powódka wbrew uzgodnieniom odebrała jedynie część swojego sprzętu mimo umownego obowiązku odebrania sprzętu w całości. Podniosła, że zgodnie z ustaleniami stron powódka miała drugi raz stawić się po pozostały sprzęt, który podczas pierwszego odbioru był zmagazynowany. Pozwana ustaleń tych nie dopełniła wystawiając jedynie wezwanie do zapłaty.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2016 r. (sygn. akt X GC 960/15) Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 18.571,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 3.550,40 zł od dnia 2 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty, 16.128,38 zł od dnia 13 sierpnia 2014 r. do dnia 24 września 2014 r. , 14.283,38 zł od dnia 25 września 2014 r. do dnia zapłaty, 738 zł od dnia 13 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty, 11.646,89 zł oraz kwotę 3.346 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następującym ustaleniach i wnioskach:

W dniu 26 marca 2014 r. B. K. (obecnie J.), prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...), na potrzeby prowadzonych przez nią prac przy budowie marketu (...) przy ul. (...) w M., wynajęła od M. K. (1), prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą MIL-KON, sprzęt budowlany w postaci trzech kontenerów (umowa najmu kontenerów nr (...)), toalety przenośnej (umowa najmu toalety przenośnej nr (...)) oraz ogrodzenia przenośnego (umowa najmu ogrodzenia przenośnego nr (...)).

We wszystkich umowach najmu strony uzgodniły, że będą one obowiązywać w okresie od 31 marca 2014 r. do 30 sierpnia 2014 r., przy czym zastrzegły możliwość rozwiązania umowy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego (§2 umów). Według oświadczenia najemcy najmowane urządzenia miały być używane w M. przy ul. (...), na terenie starego dworca PKP (§4 umów). Zgodnie z postanowieniami tych umów, najemca zobowiązał się m.in. odebrać najmowane urządzenia z siedziby wynajmującego lub z innego wskazanego przez niego miejsca w pierwszym dniu najmu i zwrócić najmowane urządzenia na miejsce z którego zostały odebrane lub w inne wskazane przez wynajmującego miejsce najpóźniej ostatniego dnia najmu (§5 pkt 1 umów), pokryć koszty transportu przedmiotu najmu (§ 5 pkt 2), używać przedmiotu najmu we wskazanym miejscu i nie przenosić najmowanych urządzeń w inne miejsce bez pisemnego uzgodnienia z wynajmującym (§ 5 pkt 3), a po zakończeniu najmu zwrócić przedmiot najmu w stanie niepogorszonym (§ 5 pkt 10). Strony ustaliły, że w razie utraty urządzeń będących przedmiotem najmu lub ich zniszczenia w stopniu uniemożliwiającym ich dalszą eksploatację najemca zapłacić miał wynajmującemu kwotę równą wartości przedmiotu najmu określoną w umowie (§ 11). Wynajmujący mógł rozwiązać umowę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku naruszenia przez najemcę obowiązków określonych w § 5 umowy lub w przypadku zwłoki z zapłatą czynszu najmu (§ 12). Strony zastrzegły, że wszystkie zmiany umów wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności (§ 15 umów).

W ramach umowy najmu kontenerów strony uzgodniły czynsz najmu na łączną kwotę 1.280 zł netto miesięcznie (za trzy kontenery), płatny z góry do 1dnia każdego miesiąca na podstawie faktury VAT. Ustaliły dodatkowo, że najemca zapłaci za koszty transportu przedmiotu najmu z miejsca, w którym zostanie on wydany, do miejsca, gdzie będzie on przez najemcę używany oraz koszty transportu wynikające ze zwrotu przedmiotu najmu na kwotę 3.000 zł netto. Po zawarciu umowy strony ustaliły jednak, że koszt transportu wyniesie połowę tej kwoty.

W ramach umowy najmu toalety przenośnej strony uzgodniły czynsz najmu na kwotę 350 zł netto, płatny z góry do 1go dnia każdego miesiąca na podstawie faktury VAT. Strony nie ustalały kosztów transportu toalety, gdyż transport ten odbywał się tylko przy użyciu specjalnie przystosowanego pojazdu powódki, bez możliwości zastosowania transportu własnego.

W ramach umowy najmu ogrodzenia przenośnego strony ustaliły, że przedmiotem najmu jest 202 m.b. ogrodzenia w postaci elementów: przęseł ażurowych – 15 sztuk, o wartości 2.915,10 zł; przęseł zamkniętych/pełnych – 65 sztuk, o wartości 22.865,70 zł; podpór ogrodzenia – 65 sztuk, o wartości 5.996,25 zł; szpilek podpór – 65 sztuk, o wartości 599,63 zł; stóp betonowych – 80 sztuk, o wartości 2.853,60 zł i obejm zaciskowych – 80 sztuk, o wartości 885,60 zł.

Czynsz najmu elementów ogrodzenia określony został w umowie na kwotę 1.256,50 zł (za wszystkie najmowane elementy), i miał być płatny z góry do 1 dnia każdego miesiąca na podstawie faktury VAT. Strony ustaliły dodatkowo, że najemca zapłaci za koszty transportu przedmiotu najmu z miejsca, w którym zostanie on wydany, do miejsca, gdzie będzie on przez najemcę używany oraz koszty transportu wynikające ze zwrotu przedmiotu najmu na kwotę 600 zł netto.

Wszystkie wynajmowane sprzęty zostały dowieszone i wydane pozwanej we wskazanym przez nią miejscu tj. na placu budowy w M.. Sprzęt wydał pozwanej M. K. (2) - mąż powódki, który był jej pełnomocnikiem w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej.

W dniu 17 lipca 2014 r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.550,40 zł brutto (2886,50 zł netto), płatną do dnia 1 sierpnia 2014 r., tytułem czynszu najmu kontenerów (1.280 zł netto), toalety przenośnej (350 zł netto) i ogrodzenia (1.256,50 zł netto) za sierpień 2014 r. .

Przed zakończeniem okresu obowiązywania umów pozwana skontaktowała się z M. K. (2) i zgłosiła wolę wcześniejszego oddania sprzętu budowlanego z uwagi na to, że wykonywane przez nią prace budowlane były na ukończeniu. Ustalono, że sprzęt zostanie odebrany przez powódkę z M. w dniu 5 sierpnia 2014 r. o godzinie 8.00.

W umówionej dacie i godzinie na plac budowy przyjechały samochody ciężarowe zamówione do transportu przez powódkę. Na placu tym nie było jednak pozwanej, a sprzęt nie był przygotowany do odbioru. Kierowcy poinformowali o tym M. K. (2). Po kilku godzinach na miejsce przyjechała również pozwana, wraz z którą M. K. (2) rozpoczął sprawdzanie stanu sprzętu i odbiór. Z czynności tych sporządzane były protokoły. Okazało się, że nie było części elementów ogrodzenia, a część z nich była uszkodzona. Jeden z pracowników pozwanej przyznał, że część elementów ogrodzenia uległa zniszczeniu przez koparkę, a połamane elementy były przez nich wyrzucane. Okoliczność utraty i uszkodzenia dużej części ogrodzenia potwierdziła również pozwana. W trakcie wspólnego przeglądania elementów ogrodzenia części uszkodzone, nienadające się do użytku, pozwana poleciła odłożyć, przy czym elementy te zaliczono do braków w spisywanym protokole odbioru. M. K. (2) zaproponował wywiezienie uszkodzonych części, jednak pozwana stwierdziła, że chce aby elementy te zostawić na placu. W protokole odbioru ogrodzenia przenośnego wskazano, że brak jest 5 sztuk przęseł ażurowych, 26 sztuk przęseł pełnych, 17 sztuk stóp betonowych, 34 sztuk obejm zaciskowych, 28 sztuk podpór ogrodzenia i 65 sztuk szpilek podpór. W protokole pozwana oświadczyła, że podpisuje go jako zgodny ze stanem faktycznym. M. K. (2) oświadczył, że jeżeli pozwana będzie w stanie oddać część elementów, które uległy uszkodzeniu, to w dniu następnym powinna przywieźć te elementy do biura powódki i części te zostaną odebrane. Pozwana nie stawiała się jednak w późniejszym czasie i nie odbierała od powódki ani jej pełnomocnika telefonów.

W dniu 6 sierpnia 2014 r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 16.128,38 zł brutto, płatną do dnia 12 sierpnia 2014 r., z tytułu transportu kontenerów (1.845 zł brutto), 5 sztuk przęseł ażurowych (po 158 zł netto za sztukę, tj. po 194,34 brutto za sztukę), 26 sztuk przęseł pełnych (po 351,78 zł brutto za sztukę), 28 sztuk podpór ogrodzenia (po 92,25 zł brutto za sztukę), 65 sztuk szpilek podpory (po 9,22 zł brutto za sztukę), 17 sztuk stóp betonowych (po 35,67 zł brutto za sztukę) i 34 sztuki obejm zaciskowych (po 11,07 zł brutto za sztukę).

W dniu 7 sierpnia 2014 r. powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 738 zł brutto, płatną do dnia 12 sierpnia 2014 r. z tytułu transportu elementów ogrodzenia.

Faktury zostały wysłane pozwanej listem poleconym. Po ich otrzymaniu pozwana wysłała powódce wiadomość tekstową sms, w której zapytała o należność z faktury.

W piśmie z dnia 10 sierpnia 2014 r. pełnomocnik pozwanej oświadczył, że nie uznaje roszczenia objętego fakturą nr (...). Wskazał, że zgodnie z treścią zawartej umowy rozliczenie według równowartości rzeczy nastąpić mogło wyłącznie wówczas, gdy uszkodzono rzecz w stopniu powodującym jej nieprzydatność do użytku, podczas gdy w protokołach strony nie stwierdziły tego rodzaju i stopnia uszkodzeń, a faktycznie miały one jedynie charakter drobnych wgnieceń lub zadrapań. Pełnomocnik pozwanej podniósł jednocześnie, że mąż powódki przyjechał o innej niż umówiona godzinie i pozwana nie była przygotowana do wydania rzeczy. Poinformował, że przesła pełne (26 sztuk), przesła ażurowe (5 sztuk), stopy betonowe (17 sztuk), obejmmy zaciskowe (34 sztuki), podpory ogrodzeniowe (28 sztuk) i szpilki podpór (65 sztuk) oczekują na jego przyjazd w miejscu inwestycji i wezwał do odbioru sprzętu w dniu 18 sierpnia 2014 r. z placu budowy o godzinie 14.00. Wskazał, że brak odbioru spowoduje naliczenie odszkodowania za przechowanie rzeczy.

Po 18 sierpnia 2014 r. M. K. (2) pojechał na plac budowy w M. aby sprawdzić czy znajduje się tam pozostała część sprzętu, zgodnie z pismem pełnomocnika pozwanej. Pojechał tam z ciekawości, nie był przygotowany na odbiór sprzętu. Powódka nie zamawiała samochodu ciężarowego po odbiór. M. K. (2) stwierdził, że plac jest posprzątany i nie ma na nim żadnego sprzętu.

W dniu 24 września 2014 r. R. B., który był investorem przy budowie marketu (...) w M. uścił na poczet kosztów transportu kontenerów objętych fakturą VAT nr (...) kwotę 1.845 zł. Uczynił to, gdyż czuł się gwarantem umowy stron i każdej umowy na prowadzonej tam inwestycji.

W dniach 4 grudnia 2014 r. i 16 stycznia 2015 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 18.571,78 zł tytułem należności objętych fakturą VAT nr (...) na kwotę 14.283,38 zł, fakturą VAT nr (...) na kwotę 3550,40 zł i fakturą VAT nr (...) na kwotę 738 zł.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w całości,

Jako podstawę rozstrzygnięcia dotyczącego zapłaty z tytułu czynszu najmu sprzętu budowlanego Sąd wskazał art. 659 § 1 k.c. Żądanie zapłaty za transport wynajmowanego sprzętu Sąd zakwalifikował jako świadczenie dodatkowe w ramach umowy najmu, a roszczenie o zapłatę za utracony sprzęt za postać kary umownej za nienależyte wykonanie umowy najmu w postaci braku zwrotu przedmiotu najmu uregulowanej w art. 483 § 1 k.c.

Sąd I instancji zaznaczył, że pozwana, poza zanegowaniem roszczenia powódki w ogóle - wyrażającym się w żądaniu oddalenia powództwa w całości, nie przedstawiła jakichkolwiek przytoczeń przemawiających za oddaleniem powództwa w części dotyczącej żądania zapłaty czynszów najmu - łącznie w kwocie 3.550,40 zł, czy zapłaty za koszt transportu ogrodzenia przenośnego - w kwocie 738 zł. W ocenie Sądu Rejonowego roszczenia te znajdowały swoją podstawę w postanowieniach umów stron - przewidujących płatność czynszów z góry do 1go dnia miesiąca i odpłatność transportu w kwotach odpowiadających ustalonym stawkom. Były również uzasadnione bezspornymi okolicznościami sprawy - powódka wynajęła sprzęt pozwanej, odebrała go, a pozwana za najem za sierpień 2014 r. i transport elementów ogrodzenia nie zapłaciła. Nie było zatem przyczyn (w szczególności nie przedstawiła ich pozwana), aby zgłoszonych w tym zakresie roszczeń powódki nie uwzględnić.

W zakresie kwestionowanej zasadność żądania zapłaty za brak części elementów ogrodzenia z uwagi na nieodebranie wszystkich elementów pomimo uzgodnień, Sąd uznał twierdzenia pozwanej za nieprzystające do rzeczywistości. W pierwszej kolejności Sąd zauważył, że pozwana podpisała protokół odbioru sprzętu budowlanego, w którym potwierdziła brak części elementów ogrodzenia, za które zapłaty domagała się powódka. Za pozbawione logiki i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego Sąd uznał przy tym stanowisko pozwanej jakoby oświadczenie to dotyczyło potwierdzenia „braku w transporcie”.

W ocenie Sądu nawet potocznym rozumieniem słowa „brak”, przez które należy rozumieć stan - istniejący w chwili składania oświadczenia w tym zakresie - że danego przedmiotu nie ma.

Dalej Sąd Rejonowy zaznaczył, że twierdzenia pozwanej pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków; M. K. (2), B. M., A. P. czy T. M., którzy zgodnie zeznali, że przyjechali po wynajmowany sprzęt (a nie jego część), że po przyjeździe na plac budowy części tego sprzętu nie było, a pracownik pozwanej, jak również sama pozwana potwierdzili, że elementy te uległy uszkodzeniu (połamaniu) i w takim przypadku części te były przez pracowników pozwanej wyrzucane. Zaprzeczyli, aby pozwana w jakikolwiek sposób kwestionowała dokonany w tej dacie odbiór sprzętu, aby sprzeciwiała się jego wydaniu odpisując protokoły odbioru zostały bez jakichkolwiek zastrzeżeń, a w szczególności, aby pozwana twierdziła, że część ogrodzenia stoi za marketem lub jest magazynowana. Wskazali też, że pozwana wspólnie z M. K. (2) dokonywała przeglądu elementów ogrodzenia, oddzielając część tych, które były uszkodzone. W tych okolicznościach nie sposób uznać, aby umknęło pozwanej, że znaczna ilość elementów jest jeszcze wykorzystywana w innej części placu budowy. Z pewnością racjonalnie działający przedsiębiorca, mający świadomość odpowiedzialności za cudzy sprzęt, zgłosiłby ten fakt odbierającemu i uczynił stosowne zastrzeżenie na protokole odbioru.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazywał, że w czasie odbioru sprzętu przez powódkę pozwana nie dysponowała elementami ogrodzenia określonymi w protokole z dnia 5 sierpnia 2014 r. Pozwana nie przedłożyła zaś wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. dowodów, które pozwalałyby stwierdzić, czy rzekomo posiadany przez nią sprzęt jest tym samym sprzętem, który został jej wynajęty.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanej dotyczących przyczyn odbioru sprzętu przez powódkę w dniu 5 sierpnia 2014 r. tj. przed uzgodnionym terminem najmu, Sąd wskazał na zamianę stanowiska pozwanej w porównaniu do etapu przedprocesowego. W piśmie z dnia 10 sierpnia 2014 r. pozwana – reprezentowana przez swojego pełnomocnika - twierdziła bowiem, że M. K. (2) przyjechał po odbiór przedmiotu najmu o innej niż umówiona godzinie, w związku z czym pozwana nie była przygotowana do wydania rzeczy i części te są gotowe do odbioru na placu budowy w dniu 18 sierpnia 2014 r. o godz. 14.00. Jednocześnie pełnomocnik pozwanej kwestionował stopień uszkodzenia części wskazując, że nie były one na tyle uszkodzone, aby uzasadniało to rozliczenie ich równowartości. W sprzecznie od nakazu zapłaty pozwana - również reprezentowana przez pełnomocnika - wskazywała, że M. K. (2) chciał odebrać przedmiot najmu w dacie, która nie była między stronami uzgodniona i wbrew uzgodnieniom stron odebrał jedynie część sprzętu, a pozostała część była w tym dniu zmagazynowana. W swoich zeznaniach pozwana natomiast twierdziła, że odbiór sprzętu w ogóle nie był z nią uzgadniany, że przyjazd pełnomocnika powódki był dla niej całkowitym zaskoczeniem i że elementy ogrodzenia nie były uszkodzone. Zaprzeczyła jednocześnie, że pozostały sprzęt magazynowała, wskazując, że nieodebrane elementy ogrodzenia ustawione były za marketem, gdyż były jej jeszcze potrzebne.

W tym kontekście zeznania pozwanej Sąd ocenił jako niewiarygodne z uwagi na brak racjonalnych przesłanek, aby M. K. (2) stawiał się po odbiór sprzętu wynajętymi samochodami ciężarowymi przypadkowo, bez uzgodnienia z pozwaną, a także z uwagi na uzgodnienie przez strony co najmniej daty odbioru na co wskazuje treść pisma pełnomocnika pozwanej z dnia 10 sierpnia 2014 r. Zdaniem Sądu gdyby elementy ogrodzeń nie były uszkodzone i nie zwrócono na tę okoliczność uwagi w trakcie odbioru w dniu 5 sierpnia 2014 r., to pełnomocnik pozwanej nie miałby powodów, aby o uszkodzeniach ogrodzenia wspominać we wskazanym wyżej piśmie. Nadto pozwana zaprzeczyła magazynowaniu sprzętu w dacie odbioru, mimo, że okoliczność taka wskazywana była zarówno przez jej pełnomocnika (w piśmie z dnia 10 sierpnia 2014 r.), jak i świadka R. B..

Sąd stanął na stanowisku, że poczynione ustalenia wskazują, że pozwana wobec utraty (brak) sprzętu nie zwróciła go do powódce w dacie odbioru w dniu 5 sierpnia 2014 r. Bezspornie nie dokonała tego również po tej dacie, co zaktualizowało roszczenie powódki o zapłatę w ramach uproszczonej procedury odszkodowawczej w postaci kary umownej wyrażonej w umowie stron. Skoro bowiem potwierdzone zostało, że wymienione w protokole z dnia 5 sierpnia 2014 r. elementy ogrodzenia nie zostały powódce zwrócone (kwestia poziomu zniszczeń była w takim przypadku bezprzedmiotowa), pozwana – zgodnie z postanowieniami umowy – obowiązana była do zapłaty ich uzgodnionych równowartości. Żądane kwoty za poszczególne elementy przystają do należności przewidzianych w umowie, a zatem roszczenie o zapłatę kwoty 14.283,38 zł należało uznać za zasadne. Nawet jednak gdyby

pozwana wysokość tych należności kwestionowała (mimo ich akceptacji w umowie), nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych (np. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego), które wartości te mogłyby podważyć.

Sąd dodał również, że bezzasadne było stanowisko pozwanej, zgodnie z którym powódka winna była stawić się po zgłoszeniu odbioru sprzętu kolejny raz. Literalna treść umowy stron nie dawała podstaw do przyjęcia, że obowiązek transportu miał mieć postać wielokrotną. W żaden sposób nie utwierdza w takim przekonaniu odpłatny charakter tego zobowiązania. Nie ma również sprzeczności w tych postanowieniach umowy, w których z jednej strony najemca zobowiązał się pokryć koszty transportu, a z drugiej ciążył na nim obowiązek odebrania i zwrotu przedmiotu najmu. Zobowiązania te nie są przecież tożsame.

Reasumując Sąd uznał powództwo za zasadne w całości i zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 18.571,78 zł jako sumę należności za czynsz najmu sprzętu, jego transport i zapłatę za jego niezwróconą część.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.p.c. Mając na uwadze, że roszczenie o zapłatę czynszów najmu stało się wymagalne z upływem terminu płatności oznaczonego w umowie (1 sierpnia 2014 r.), a roszczenia o zapłatę za utratę elementów ogrodzenia oraz za transport po upływie wyznaczonego do zapłaty terminu określonego w wystawionych fakturach (które pozwana otrzymała) Sąd przyjął, że pozwana pozostawała w opóźnieniu od dnia następnego po upływie wyznaczonych terminów.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana. Zaskarżając wyrok w całości wniosła o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie art. 483 § 1 k.c. poprzez jego zastosowanie podczas gdy z treści umowy łączącej strony nie wynika, aby strony zastrzegły, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - zeznań świadków M. K. (2), B. M., A. P. i T. M. w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i zeznaniami pozwanej.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego - według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i wywiedzione na ich podstawie przez Sąd Rejonowy wnioski, czyniąc je podstawą faktyczną rozstrzygnięcia w sprawie, dzieląc tym samym w całości zaprezentowane przez Sąd I instancji stanowisko, że powództwo na gruncie podniesionych twierdzeń, zgłoszonych zarzutów oraz naprowadzonych w sprawie dowodów okazało się uzasadnione. Z tych względów Sąd Okręgowy, jako sąd meriti, przyjmując za własne zarówno ustalenia faktyczne, jak i dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną nie znajduje potrzeby ich powielania.

Zaznaczenia wymaga, że pomimo zaskarżenia orzeczenia w całości pozwana nie považała zasadności wszystkich zasądzonych przez Sąd I instancji należności. Pozwana nie zakwestionowała roszczenia powódki z tytułu czynszu najmu kontenerów zasądzoną wyrokiem na kwotę 3.550,40 zł, wynikającego z faktury VAT nr (...) z dnia 17 lipca 2014 r. oraz roszczenia z tytułu zapłaty za wykonany transport ogrodzenia objętego fakturą nr (...) na kwotę 738,00 zł. Zarzuty sformułowane w apelacji odnosiły się jedynie do naruszenia 483 § 1 k.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w kontekście roszczenia zasądzonego z tytułu zwrotu za niezwróconą część elementów ogrodzenia.

Odnosząc się do powyższych zarzutów apelacyjnych, w pierwszej zaś kolejności do zarzutów o charakterze procesowym zaznaczenia wymaga, że w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenionego bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonych w treści art. 233 § 1 k.p.c., dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i trafnie określił ich konsekwencje

prawne. Wbrew twierdzeniom apelującej Sąd Rejonowy nie przekroczył przy ocenie dowodów granic zakreślonych dyspozycją powołanego przepisu. Zarzut obrazy tego przepisu nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego stanowiących konsekwencję odmiennej oceny materiału dowodowego. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności strona skarżąca powinna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. orzeczenia SN z 23 stycznia 2001 r., IV CKN 237/00, z 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, z 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99).

Skarżąca w niniejszej sprawie formułując zarzut, naruszenia art. 233 k.c. jedynie ogólnikowo wskazała, że Sąd Rejonowy błędnie, w sposób sprzeczny z powołanym przepisem, ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków M. K. (2), B. M., A. P. i T. M., przy czym w żaden sposób nie wskazał na czym błędna ocena tego materiału dowodowego faktycznie miałyby polegać.

W ocenie Sądu odwoławczego ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe, kompleksowe i znajdują pełne potwierdzenie w materiale dowodowym zebrany w sprawie. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku stan faktyczny sprawy Sąd I instancji ustalił przede wszystkim w oparciu o dowody z dokumentów, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała, a ponadto na podstawie zeznań świadków M. K. (2), B. M., A. P. czy T. M.. W ocenie Sądu Rejonowego, którą to Sąd odwoławczy podziela zeznania świadków korespondowały wzajemnie ze sobą i z dowodami z dokumentów. Nadto ustalenia, które poczynił Sąd Rejonowy na podstawie zeznań wskazanych świadków niewątpliwie znajdują potwierdzenie właśnie w ich treści.

Sąd I instancji w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania wskazanych świadków, był uprawniony do poczynienia ustaleń, iż strona pozwana zobowiązana była do zwrotu żądanych przez powódkę elementów przenośnego ogrodzenia. Okoliczność, że pozwana nie dokonała zwrotu całości wynajętego ogrodzenia wynikała zarówno z zeznań świadków jak i z dokumentów, a w szczególności z protokołu zdawczo-odbiorczego odbioru ogrodzenia przenośnego, który pozwana podpisała. Wbrew wywiadowi apelacji, twierdzenia pozwanej jakoby nie przekazanie powódce części wynajętych elementów ogrodzenia miało wynikać z tego, że powódka, a konkretnie pracownicy działający w jej imieniu, stawili się w nieuzgodnionym z pozwaną terminie, zaskakując pozwaną - nie znajdują żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym. Z zeznań świadka M. K. (2) jednoznacznie wynika, że to właśnie pozwana zaproponowała, żeby powódka przyjechała i dokonała odbioru elementów ogrodzenia budowlanego wynajętego na podstawie łączących strony umów. Jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy, brak jest podstaw do przyjęcia, że termin ten nie był ustalony. Przeczy temu przed wszystkim przedprocesowa korespondencja kierowana przez pozwaną do strony powodowej, w której wskazywano jedynie, że przyjazd po odbiór przedmiotu najmu nastąpił o innej niż umówiona godzinie. Z zeznań świadka M. K. (3) jednoznacznie wynika również, że na zaplanowany termin odbioru został zapewniony specjalistyczny transport, który miał zapewnić możliwość dokonania odbioru elementów ogrodzenia. Jak słusznie wspomniał Sąd Rejonowy, nie sposób przyjąć przy tym, ażeby powódka bez uzgodnienia terminu wynajęła na swój koszt transport, skierowała go do pozwanej i z zaskoczenia zjawiała się u niej dokonując faktycznego odbioru jedynie części wynajętych elementów. O tym, że ten termin odbioru został rzeczywiście ustalony z pozwaną przekonuje również treść protokołów zdawczo-odbiorczych, które pozwana sporządzała razem z mężem powódki. Podpisując protokół pozwana nie kwestionowała, że odbiór dokonywany jest w nieumówionym czasie. Pozwana potwierdziła zgodność zawartych w tym protokole ustaleń co do ilości zwróconych i niezwróconych elementów, wskazując, że ujawnione w protokole dane są zgodne ze stanem faktycznym. Nie sposób zatem podzielić stanowiska pozwanej, iż potwierdzenie w protokołach zdawczo-odbiorczych miało charakter potwierdzenia jedynie „braków w transporcie”. Pozwana nie wskazała z czego, takie ustalenie miałyby wynikać. Niewątpliwie sporządzanie protokołu nastąpiło między wynajmującym i najemcą, zaś jego treść dotyczy ewidentnie zwrotu wynajętego sprzętu. W konsekwencji, w ocenie Sądu odwoławczego - z uwagi na niebudzące wątpliwości postanowienia umowy, które nakładały na stronę pozwaną obowiązek zwrotu wynajętych przedmiotów najmu oraz fakt, że mimo zapewnień pozwanej, co do posiadania pozostałych elementów ogrodzenia pozwana nie podjęła żadnych działań - nie można uznać za wiarygodne twierdzeń jakoby powódka sama z siebie odebrała tylko część ogrodzenia, a pozostałej części, ze swojej winy nie odebrała. Stanowisko pozwanej w tej kwestii nie było zresztą jednoznaczne, na co wskazywał także Sąd

Rejonowy. Pozwana wskazywała bowiem, że część nieodebranego ogrodzenia była zmagazynowana, podnosiła jednak także, że elementy ogrodzenia znajdowały się z tyłu budynku, na której była prowadzona inwestycja. Co jednak istotne zarówno przed procesem, w toku postępowania przed Sądem I instancji jak i do czasu rozpoznania apelacji, zwrot pozostałych elementów ogrodzenia - mimo rzekomego pozostawania w dyspozycji pozwanej - nie nastąpił. Powyższe nie daje podstaw do uznania twierdzeń powódki za wiarygodne. Zebrany w sprawie materiał dowodowy, między innymi w postaci zeznań kierowców skierowanych do czynności odbioru wynajętych elementów, którzy wskazywali, że odebrana została jedynie część ogrodzeń gdyż pozostała część była po prostu uszkodzona (przez pracowników, czy osoby, które wykonywały prace na zlecenie pozwanej) w pełni uwiarygadnia zaś twierdzenia strony powodowej, przedstawionej w toku postępowania.

Z zapisów umownych, których treść nie była kwestionowana wynika, że pozwana zobowiązana była zwrócić wynajmowany sprzęt, w razie zaś utraty czy uszkodzenia istotnego, skutkującego niemożnością jego wykorzystania określonych elementów do zapłaty wynajmującemu ich równowartość. Pozwana nie przeczyła, że części elementów ogrodzenia nie zwróciła, fakt ten poświadczyła podpisując protokół zdawczo odbiorczy, w którym wymienione zostały brakujące lub uszkodzone elementy. Kosztami stanowiącymi ich równowartość została obciążona przez powódkę strona pozwana. Jak wskazał Sąd Rejonowy wysokość tych kwot, które była zobowiązana pozwana uiszczyć w przypadku braku zwrotu w terminie wynajętych elementów, wynikała jednoznacznie z postanowień umowy. Pozwana nie zakwestionowała zresztą roszczenia powódki co do wysokości, roszczenie strony powodowej w zakresie zapłaty za utracony przez pozwaną sprzęt uznać należy za w pełni słuszne i uzasadnione, a zarzut naruszenia art. 483 § 1 k.c. za nieuzasadniony.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji.

Pozwana przegrała sprawę w postępowaniu apelacyjnym zatem zobowiązana jest do zwrotu powódce celowych kosztów procesu odnoszących się do wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w postaci kosztów zastępstwa procesowego. Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło przy zastosowaniu przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym na dzień zainicjowania postępowania przed Sądem II instancji.

SSR (del.) D. P. SSO A. B. SSO A. K.